

Bạn xưa tình cờ gặp

Thật là tình cờ và hi hữu gặp lại một người bạn cùng làm việc trong Sở Giao Thông Cầu Đường tại Việt Nam đã hơn 30 năm về trước.

Đó là sáng chủ nhật, ngày 9 tháng 1 năm 2011, là ngày có bầu trời xanh trên cao thật đẹp và có nắng vàng ấm áp trở về sau những ngày mưa bão lạnh lẽo ở California. Một buổi sáng cuối tuần như thường lệ tôi và vợ đến Tu Viện Quán Âm ở thành phố Redlands để lễ Phật và gặp các Sư trụ trì, các bạn đồng đạo quen thuộc của Tu Viện. Tại nơi đây, nơi chánh điện các Ni Sư có tổ chức một buổi lễ cầu siêu cho một người đàn ông

người đàn ông vừa mới qua đời, 68 tuổi mà gia đình cư ngụ tại thành phố San Bernardino.

Tôi đã nhận ra bạn Trương thế Hiển và vợ đang ngồi hàng phía trước trong số các Phật tử hiện diện.

Trong lúc tiến hành lễ cầu siêu, một người đàn ông đã chạy lên phía trước để chụp vài tấm hình các Phật tử gia đình và bà con của mình đang làm lễ. Chính điều này đã gây sự chú ý đặc biệt của tôi về người đàn ông. Nhưng người đàn bà ngồi kế bên ông đã gọi cho tôi mượn tượng một gương mặt quen thuộc nào đó mà có thể tôi đã thấy qua trong quá khứ. Thời điểm Ni Sư Minh Nguyệt giảng pháp thì bà chị có lúc xoay mặt qua lại để sửa thể ngồi, còn tôi thì vẫn lặng lẽ trong đầu óc của mình để cố gắng nhận ra gương mặt quen thuộc này. Thế rồi một tiếng đồng hồ sau tôi quả quyết rằng chị phải là vợ của người đàn ông kia, chính là bạn Trương thế Hiển năm

xưa. Gương mặt của chị chỉ thay đổi vào khoảng 20 phần trăm, còn bạn Hiển thì thay đổi hoàn toàn 100 phần trăm nên tôi không nhận ra được. Nếu bạn Hiển có đi ngang trước mặt tôi ở ngoài đường thì tôi không thể nào nhận ra được. Hơn 30 chục năm qua tuổi đời và cuộc sống thăng trầm nơi xứ người đã làm cho gương mặt của bạn thay đổi quá nhiều để khi gặp lại mà không nhận ra nhau. Hôm nay một duyên may đưa tôi lại để gặp người bạn cùng sở này, chính là người anh vợ của bạn Hiển qua đời mấy ngày qua mà có buổi lễ cúng cơm

cầu siêu, mà có sự gặp gỡ bất ngờ này. Người xưa nói quả đất tròn đi đâu xa rồi cũng có ngày gặp lại. Quả đúng vậy, trong hơn 30 năm qua sống tại Mỹ tôi đã có vài lần may mắn được gặp lại bạn học thời trung học lớp đệ lục, đệ ngũ, gặp lại bạn cùng khóa quân trường Thủ Đức thật tình cờ và không hẹn trước. Kỷ niệm tình bạn vui chơi ngây thơ của thủa học trò, của thời trai trẻ ngang dọc khắp nơi trong đời lính dường như vẫn còn ngự trị trong lòng chưa quên và sẽ nhóm lên khi có một dịp may, một hình ảnh trực giác gợi nhớ nào bất chợt đến. Anh chị Hiển đã sinh sống tại Canada hơn 25 năm qua, thỉnh thoảng đến Mỹ thăm bà con, lúc thì ở San Diego, lúc thì ở San Jose, lúc thì tại

San Bernardino nhưng chưa một lần đi chùa, đi Tu Viện Redlands để có dịp gặp nhau như hôm nay. Gặp lại anh chị gợi cho tôi nhớ những gương mặt quen thuộc thường gặp trong cơ quan giao thông tỉnh Gia Định sau năm 1975 như anh Trì, anh Phương hiện sinh sống tại Mỹ và đã về hưu, bạn Quan và bạn Đàm sinh sống tại Mỹ, bạn Liêm và anh Tư Xoàn sinh sống tại Đức, bạn Hiền sinh sống tại Canada và một số các chị làm việc trong phòng hành chính trong đó có chị Kim Anh là vợ của bạn Hiền. Một số bạn học trường công chánh trước 1975 vẫn còn sinh hoạt và sắp hưu trí tại Việt Nam còn những người bạn vừa kể ra đều lần lượt ra đi sau một thời gian ngắn làm việc tại đây để mưu tìm một cuộc sống mới nhiều tự do và hạnh phúc hơn. Một trong những gương mặt có sắc diện dễ nhớ nhất là bạn Hiền vì lúc nào nhìn mặt bạn cũng đỏ gay như Quan Công, dù không nhậu hay có nhậu cũng thế. Sáng sớm vào sở làm việc đã thấy mặt bạn đỏ gay như mặt trời lên nhưng khi chiều về, về đến văn phòng từ công trường nắng cháy, gương mặt của bạn đỏ rực hết chỗ nói, không biết vì say nắng hay vì sưng sưng. Có lẽ không ai biết bằng bạn phải không? Nói ra một chút cho vui vì làm việc và vui chơi bạn bè cũng phải có giờ giấc. Dù thế nào đi nữa những ngày tháng làm việc chung sở với bạn và những bạn bè khác vẫn còn là những kỷ niệm không quên, lúc thì làm việc dưới nắng cháy công trường, lúc thì phì phà điếu thuốc với ly cà phê bên vệ đường, lúc thì vui cười cùng nhau nâng ly rượu nhấp khó quên Thực tế ngoài đời có người chỉ uống một hớp bia thôi là gương mặt đã đỏ gay như màu xôi gấc. Riêng bạn thì không phải thế, đó là do nắng cháy da người và vì bạn là người luôn luôn làm việc ở công trường chứ không phải ở văn phòng như tôi và các bạn khác. Ba mươi năm xa quê hương, sống và làm việc nơi xứ lạnh quê người Canada bạn không còn giữ được cái đỏ hồng hào trên da mặt nữa, bạn không còn ở cái tuổi 30 thời trai tráng. Mái tóc trắng thưa thưa và gương mặt không đỏ của bạn đã làm tôi không nhận ra bạn là Trương thế Hiền nữa. Nhưng một nụ cười, một câu nói trao đổi sau cái bắt tay thân thiện bạn đã trở lại trong ký ức của tôi, một người bạn cùng sở năm nào mà tôi vẫn chưa quên. Bạn

làm cho tôi nhớ lại một người bạn nữa cũng đặc biệt khó quên làm việc cùng thời với bạn trước 1975, đó là bạn Nguyễn duy Liêm. Anh có thân người hơi gầy ốm và da mặt đen như người Ấn Độ nhưng có nụ cười thật tươi với hàm răng trắng. Bạn Liêm làm việc chuyên môn về công và cầu, còn bạn Hiền chuyên về đường sá. Tuy nhiên bạn Liêm có mặt trong văn phòng nhiều hơn bạn Hiền. Ngoài bạn Liêm và bạn Hiền là những người có nhiều kinh nghiệm chuyên môn về đường sá và cầu công trước 1975 còn ở lại làm việc, nhóm kỹ thuật trong văn phòng Ty Công Chánh Gia Định có anh De, anh Minh lâu năm trong nghề đo đạc, anh Mẹo và bác Năm Nhân cũng là những họa viên vẽ thật đẹp và đúng kỹ thuật đầy kinh nghiệm cùng với một số các bạn học công chánh của khóa tôi về làm việc tại đây. Những tháng ngày đi đo đạc ngoài công trường nắng cháy và gió mưa lạnh lẽo với anh De, anh Minh hay còn gọi là Minh neo ở các vùng Củ Chi, Hóc Môn, Gia Định, Bảo Lộc ... vui và cực khổ nhưng không sao quên được vì sự nói chuyện hài hước suốt ngày của hai anh De và Minh.

Hơn 30 năm qua do tình trạng đất nước đời đời xáo trộn, tình người, tình bạn tàn mác khắp năm châu, mỗi người mỗi ngã âm thầm tự đi tìm một cuộc sống mới cho mình và gia đình được nhiều tự do và hạnh phúc hơn nhưng phải đánh liều thử thách với mạng sống của mình trên biển cả đầy hiểm nguy. Bạn bè quen thuộc vẫn còn đó, tình người theo biển cả trôi dạt khắp nơi, được gặp lại bất ngờ là một niềm vui khó tả, là một duyên lành đã được gieo mầm từ lâu. Xuân Tân Mão lại về với tất cả người Việt Nam khắp nơi trên thế giới, tôi xin có lời chúc mừng đến hai bạn có thật nhiều niềm vui và hạnh phúc gia đình trong năm mới nơi xứ lạnh tình nồng Canada. Và không quên cảm ơn người bạn năm xưa đã tạo cho tôi nhớ lại chút kỷ niệm này.

Nguyễn Văn Thái

